Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

— nařídil Evropské komisi uhradit žalobkyni částku požadovanou prostřednictvím této žaloby za škodu utrpěnou žalobkyní v důsledku toho, že žalovaná nezavedla systém umožňující žalobkyni dovážet metylbromid v lednu a únoru 2005, nebo jakoukoliv další částku, tak jak bude později stanovena žalobkyní v průběhu tohoto řízení nebo Soudem podle toho, co je spravedlivé (ex aequo et bono);

— podpůrně rozhodnul o předběžném opatření, že Evropská komise je povinna nahradit utrpěnou ztrátu a nařídit účastníkům, aby předložili Soudu v přiměřené lhůtě od data tohoto rozhodnutí údaje, pokud jde o částku náhrady dohodnuté mezi účastníky nebo, pokud se nedohodnou, nařídit účastníkům, aby předložili Soudu ve stejné lhůtě své návrhy doložené podrobnými údaji;

— nařídil Evropské komisi zaplatit žalobkyni kompenzační úrok ve výši 8 % ročně;

— nařídil Komisi zaplatit úrok ve výši 8 %, nebo v jakékoliv jiné přiměřené výši, kterou určí Soud, vypočítaný z částky, která má být zaplacena, od data rozsudku Soudu do skutečného zaplacení; a

— uložil Komisi náhradu nákladů tohoto řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobkyně dováží metylbromid (MBr) do EU. Metylbromid je regulovanou látkou ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2037/2000 ze dne 29. června 2000 o látkách, které poškozují ozonovou vrstvu ([1]). Žalobkyně tvrdí, že tudíž může dovážet metylbromid pouze na základě předložení dovozní licence a nominálního přidělení dovozní kvóty pro období dvanácti měsíců stanovené žalovanou každý rok.

Na základě této žaloby žalobkyně požaduje náhradu za škody údajně utrpěné v přímé souvislosti s tím, že žalovaná protiprávně nezavedla systém v souladu s články 6 a 7 nařízení č. 2037/2000 umožňující žalobkyni získat dovozní licence a dovozní kvóty pro dovoz metylbromidu do Evropské unie v lednu a únoru 2005.

Na podporu své žaloby žalobkyně uvádí, že žalovaná porušila články 6 a 7 nařízení 2037/2000, které ukládají Komisi povinnost udělit licence a přidělit kvóty pro dovoz metylbromidu do EU na každé období dvanácti měsíců po 31. prosinci 1999. Dále žalobkyně uvádí porušení zásad řádné správy a náležité péče požadujících, aby Komise jednala s náležitou péčí, nestranně a včas, a také porušení zásad právní jistoty a legitimních očekávání.

Žalobkyně uvádí, že škoda, kterou utrpěla v důsledku protiprávního jednání žalované, spočívá ve ztrátě na zisku, kterého by žalobkyně dosáhla dovozem a následným prodejem metylbromidu během těchto dvou měsíců.

([1]) Úř. věst. L 244, s. 1

Žaloba podaná dne 19. května 2005 společností Nalocebar – Consultores e Serviços Lda. proti Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory)

(Věc T-210/05)

(2005/C 182/79)

(Jazyk, ve kterém byla podána žaloba: angličtina)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 19. května 2005 žaloba podaná proti Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) společností Nalocebar – Consultores e Serviços Lda., se sídlem ve Funchalu (Madeira), zastoupenou G. Pasquarellou a R. M. Pasquarellou, advokáty.

Limiñana y Botella, S. L., se sídlem v Monforte del Cid, Alicante (Španělsko) byla rovněž účastníkem řízení před odvolacím senátem.

Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

— zrušil rozhodnutí prvního odvolacího senátu OHIM ve věci R 646/2004-1 ze dne 18. března 2005 tím, že potvrdí platnost obrazové ochranné známky podané žalobkyněmi dne 12. července 2000 a zveřejněné ve Věstníku ochranných známek Společenství č. 103/01 dne 3. prosince 2001;

— uložil žalovanému náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Přihlašovatel ochranné známky Společenství:	Big Ben Establishment Ltd. Žalobkyně v tomto řízení nabyla přihlášku podanou společností Big Ben Establishment Ltd.
Dotčená ochranná známka Společenství:	Obrazová ochranná známka „Limoncello di Capri“ pro výrobky ve třídách 30 (pečivo atd.), 32 (sirupy a jiné nápoje na bázi citronu patřící do třídy 32) a 33 (likéry na bázi citronu)
Majitel ochranné známky nebo označení namítaných v námitkovém řízení:	Limiñana y Botella, S. L.
Namítaná ochranná známka nebo označení:	Španělská slovní ochranná známka LIMONCHELO pro výrobky ve třídě 33.
Rozhodnutí námitkového oddělení:	Zamítnutí zápisu
Rozhodnutí odvolacího senátu:	Zamítnutí odvolání
Dovolávané žalobní důvody:	Porušení čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 40/94 [1]

[1] Úř. věst. L 11, 14.1.1994, s. 1.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Předmětem žaloby je rozhodnutí Komise K (2005) 591 konečné, kterým byla prohlášena neslučitelnost dvou italských finančních opatření, jelikož jsou státními podporami, jenž jsou v rozporu s článkem 87 ES, ve prospěch společností, které mohou být kotovány na regulovaných trzích do doby uvedené těmito opatřeními. Tato opatření spočívají ve snížení alikvotní části daně z příjmu po dobu tří let a v odečtení nákladů na kotování vynaložených společnostmi ze zdanitelného příjmu.

Podle Komise jsou dotčená opatření selektivní, neboť zvýhodňují pouze společnosti, které mohou být kotovány v době uvedené italskými právními předpisy, a vylučují společnosti, které byly již kotovány, a ty, které mohou být kotovány v jiné době; opatření tak nemohou být považována za slučitelná se společným trhem, neboť nespadají do žádného z předpokladů uvedených v čl. 87 odst. 2 a 3 ES.

Žaloba italské vlády kritizuje rozhodnutí zaprvé z procesního hlediska, neboť Komise zahájila postup podle čl. 88 odst. 2 ES, aniž by předtím konzultovala opatření s dotyčným členským státem.

Zadruhé žaloba poukazuje na to, že Komise nevznesla námitky vůči předcházejícímu v podstatě obdobnému opatření, které Itálie přijala v roce 1997.

Zatřetí žaloba popírá, že opatření jsou selektivní. Tato opatření se totiž vztahují na neurčený okruh případných adresátů. Krom toho jsou opatření v souladu s celkovým daňovým systémem, neboť berou v úvahu skutečnost, že nově kotovaná společnost musí čelit proto, aby mohla být kotována, vysokým nákladům, které ji staví do situace, kdy má omezenou schopnost příjmů ve vztahu jednak k nekotovaným společnostem a jednak ke společnostem, které, jelikož jsou již nějaký čas kotované, mohly umořit příslušné náklady. Časově omezená platnost vyplývá z omezeného rozpočtu a z pilotního charakteru opatření. Tato skutečnost tudíž sama o sobě nemůže učinit selektivním opatření, které není svou povahou selektivní.

Začtvrté žaloba uvádí, že Komise neprokázala, že opatření může narušovat hospodářskou soutěž a může mít dopad na obchod mezi členskými státy.

Zapáté a konečně žaloba uvádí, že opatření, je-li kvalifikováno jako podpora, je slučitelné se společným trhem ve smyslu čl. 87 odst. 3 písm. c). Toto opatření je totiž podporou pro investice, a nikoliv pro fungování, a je v souladu se specifickým cílem hospodářské politiky, kterým je podporování kotování na burze společností, což podporuje účinnost, transparentnost a konkurenceschopnost systému.

Žaloba podaná dne 26. května 2005 Italskou republikou proti Komisi Evropských společenství

(Věc T-211/05)

(2005/C 182/80)

(Jednací jazyk: italština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 26. května 2005 žaloba směřující proti Komisi Evropských společenství podaná Italskou republikou, zastoupenou Paolem Gentilim, advokátem.

Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

— zrušil napadené rozhodnutí a uložil Komisi náhradu nákladů řízení.